Vyvěšeno dne: 21. 11. 2025
Svěšeno dne: 5. 12. 2025

Michala Záhorová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **Mgr. PhDr. Aleš Franc, Ph.D.,** bytem Lipová 1497, Brandýs nad Labem, zastoupený Mgr. Jiřím Weiglem, advokátem se sídlem Bezručova 605, Mělník, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2025, č. j. 9 A 91/2023-59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6 135 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Jiřího Weigla, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2021, č. j. PPR-33718-8/ČJ-2020-990115 (dále jen „*první rozhodnutí*“), nevyhověl žádosti žalobce ze dne 27. 8. 2021, kterou se žalobce podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „*zákon o zpracování osobních údajů*“), domáhal výmazu jeho osobních údajů z informačního systému Policie České republiky vedeného dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „*zákon o policii*“). Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) poté rozsudkem ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 134/2024–72 (dále jen „*první rozsudek MS*“), uvedené rozhodnutí zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 28. 3. 2023, č. j. PPR-33718-20/ČJ-2020-990115 (dále jen „*druhé rozhodnutí*“), žalobcově žádosti opět nevyhověl.

[2] Proti druhému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k městskému soudu, který rozsudkem ze dne 30. 4. 2025, č. j. 9 A 91/2023-59, zrušil i druhé rozhodnutí žalovaného a věc znovu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud nejprve shrnul skutečnosti zjištěné ze správního spisu. Uvedl, že dne 17. 8. 2019 v 0:12 hodin zastavila hlídka Policie České republiky (dále jen „*policie*“) vozidlo řízené žalobcem. Ten se podrobil měření na přítomnost alkoholu v dechu v 0:13 hodin s výsledkem 1,49 promile alkoholu v krvi a při opakovaném měření v 0:19 hodin s výsledkem 1,43 promile alkoholu v krvi. Chování žalobce bylo zdvořilé, nervózní, unavené a zpomalené, jeho nálada depresivní, orientace normální, pohyb nekoordinovaný, postoj a chůze nejistá. Dne 20. 8. 2019 se žalobce dostavil k výslechu, při kterém uvedl, že dne 16. 8. 2019 kolem 15:30 hodin přijel do obce Sadská na festival *Rock for Sadská*. Během dne vypil asi 7-8 půllitrových desetistupňových piv a s požíváním alkoholických nápojů přestal po 23. hodině. Následně odešel z areálu festivalu na parkoviště ke svému vozidlu, ve kterém zamýšlel přespat. Vzhledem k hluku v okolí jeho automobilu se vydal hledat jiné vhodné parkovací místo a za tímto účelem vjel na hlavní komunikaci, kde jej zastavila hlídka policie. Žalobce dále uvedl, že s hlídkou plně spolupracoval, požívání alkoholických nápojů před jízdou přiznal, účinky alkoholu na sobě nepociťoval a jel velmi pomalu a opatrně. Na závěr výslechu žalobce vyjádřil lítost nad svým jednáním a slíbil, že se již tohoto jednání do konce svého života nedopustí a že je ze své zkušenosti řádně poučen. Policie získala na základě identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 zákona o policii, osobní údaje žalobce. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, které následně Okresní soud v Nymburku usnesením ze dne 2. 10. 2019, č. j. 2 T 95/2019-37, podmíněně zastavil. Stejný soud poté usnesením ze dne 24. 8. 2020, č. j. 2 T 95/2019–48, rozhodl, že se žalobce ve zkušební době osvědčil.

[4] Poté městský soud shrnul důvody, které vedly ke zrušení prvního rozhodnutí žalovaného. Konkrétně uvedl, že v prvním rozsudku MS žalovanému vytkl zejména „*(1) užití nepřiléhavé judikatury; (2) nevypořádání se se situací, kdy bylo v případě trestního stíhání žalobce překročeno k podmíněnému zastavení trestního stíhání, přičemž následně se žalobce ve zkušební době osvědčil; (3) neodůvodnění, proč by konkrétní jednání, kterého se dopustil žalobce, mělo být posouzeno jako natolik závažné, aby navzdory podmíněnému zastavení trestního stíhání, osvědčení se a chybějící trestní minulosti bylo nezbytné další uchovávání osobních údajů, a to nejpozději do věku sta let žalobce; (4) odkazy na statistická data, výzkumy a kazuistiku, avšak bez bližší specifikace a uvedení konkrétních údajů z nich; (5) neodůvodnění, proč byl přestupek žalobce ze dne 15. 7. 2018 považován za tak významný pro posouzení budoucího jednání žalobce a (6) absenci poučení žalobce o možnosti učinit nějaké aktivní kroky k tomu, aby Policie posoudila zpracování jeho osobních údajů jako zbytné.*“

[5] Dle městského soudu bylo z druhého rozhodnutí žalovaného možné seznat určité reflektování závazného právního názoru soudu uvedeného v prvním rozsudku MS. Nadále však v druhém rozhodnutí žalovaného absentovalo dostatečné, konkrétní a ve vztahu k osobě žalobce individualizované vypořádání se se situací, kdy bylo trestní stíhání žalobce podmíněně zastaveno a následně se žalobce ve zkušební době osvědčil.

[6] Žalovaný podle městského soudu sice v obecné rovině vymezil rizika spojená s žalobcovým jednáním, neodůvodnil však, proč by se jeho obecné úvahy měly vztahovat i na žalobce, který ihned respektoval pokyn k zastavení vozidla, choval se zdvořile, požití alkoholu před jízdou nepopíral a s hlídkou policie spolupracoval. U následného výslechu policií dne 20. 8. 2019 žalobce také podrobně vypovídal, vyjádřil nad svým jednáním lítost a uvedl, že je z této zkušenosti řádně poučen. Obecné úvahy žalovaného, že „*u tohoto druhu trestné činnosti velmi často dochází k pokusům o nerespektování pokynu k zastavení vozidla při silničních kontrolách, újezdům před policejními hlídkami a také k častým dopravním nehodám, které jsou způsobené pod vlivem alkoholu, kdy pachatelé (pod tíhou situace) opouští místo trestného činu a jejich odhalení a vyšetření trestného činu je pak značně znesnadněno*“, proto na konkrétní případ žalobce podle městského soudu zjevně nedopadaly.

[7] Městský soud žalovanému dále vytknul, že správní spis neobsahoval žádné podklady svědčící o tom, že žalovaný spáchal dne 15. 7. 2018 přestupek nerespektováním dopravního značení V1a (podélná čára souvislá), ačkoliv tímto přestupkem žalovaný argumentoval v souvislosti

s žalobcovou potenciální tendencí k nerespektování právních norem. Pokud žalovaný vycházel z vlastních evidencí, měl podle městského soudu učinit příslušné listiny (resp. jejich kopie) součástí spisu.

[8] Za dostatečně individualizované městský soud nepovažoval ani tvrzení žalovaného, že se pachatelé mnohdy dopouštějí opakované trestné činnosti až s odstupem několika let, a proto nelze v zásadě slučovat okamžik osvědčení se s nepotřebností dalšího zpracování osobních údajů. Podle městského soudu šlo pouze o obecné závěry bez konkrétní vazby na osobu žalobce a jednání, kterého se dopustil, a bylo by je tedy možné uplatnit u neomezeného počtu rozhodnutí o nevyhovění žádosti o výmaz osobních údajů.

[9] Žalovaný ve druhém rozhodnutí doplnil, že u biologického vzorku, ze kterého byl stanoven profil DNA žalobce, je stanovena uschovací lhůta na 5 let od jeho doručení na znalecké pracoviště. Tato informace se však dle městského soudu míjela s žádostí žalobce, jelikož ten se nedomáhal likvidace biologického vzorku, ale údajů z něj zjištěných.

[10] Podle městského soudu žalovaný rovněž dostatečně nevysvětlil, proč stanovil maximální uschovací lhůtu osobních údajů žalobce právě do roku 2069, o jakou právní úpravu se při jejím stanovení opíral ani zda může žalobce svými kroky přispět k tomu, aby policie posoudila další zpracování jeho osobních údajů jako zbytné.

[11] Proti rozsudku městského soudu podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve shrnuje průběh správního řízení po zrušení prvního rozhodnutí prvním rozsudkem MS. Uvádí, že dle jeho názoru byla v druhém rozhodnutí náležitě odůvodněna potřeba získání a dalšího zpracování osobních údajů žalobce a že se v rámci odůvodnění podrobně zabýval veškerými okolnostmi případu. Poté obsáhle rekapituluje obsah svého druhého rozhodnutí.

[13] K napadenému rozsudku stěžovatel namítá, že oproti městskému soudu má za to, že ve svém rozhodnutí podrobně a individuálně posoudil a odůvodnil potřebnost dalšího zpracování a uchovávání osobních údajů žalobce.

[14] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že neodůvodnil, proč je maximální uschovací lhůta osobních údajů žalobce stanovena do roku 2069 a o jakou právní úpravu se při stanovení této lhůty opírá. Podle stěžovatele bylo k uschovací lhůtě „*předloženo vysvětlení v rámci vyjádření adresovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů*“ a současně byla uschovací lhůta podrobně vysvětlena v druhém rozhodnutí jako nejzazší termín výmazu „*při zohlednění povinností policie*“.

[15] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že rozsudek městského soudu není dle jeho přesvědčení nepřezkoumatelný. Naopak považuje za paradoxní, že stěžovatel, který opakovaně vydal nepřezkoumatelná rozhodnutí, nyní sám namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, který vykazuje diametrálně vyšší míru odůvodnění. Stěžovatel podle žalobce také neuvádí, v čem konkrétně by měla spočívat tvrzená nezákonnost napadeného rozsudku, pouze opakuje svá dřívější vyjádření, aniž by reagoval na závěry městského soudu. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud

přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 102 s. ř. s.), a proto důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003–73, všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Argumentace stěžovatele shrnutá v odst. [12] a [14] shora obsahuje spíše jen velmi stručně formulované výtky vůči závěrům městského soudu, které téměř hraničí s prostým nesouhlasem. Tyto námitky jsou tudíž na samé hranici projednatelnosti. Nejvyšší správní soud proto jen ve stručnosti uvádí, že této argumentaci nepřisvědčil a ztotožňuje se s právním hodnocením městského soudu.

[19] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námitky stěžovatele. Kasační soud však rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal.

[20] Městský soud v rozsudku odpovídajícím způsobem shrnul průběh správního řízení a obsah žalobou napadeného rozhodnutí, dále podrobně rekapituloval znění žaloby i vyjádření stěžovatele. Současně městský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami i s argumenty stěžovatele a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Stěžovatel ostatně ani neuvádí žádný konkrétní důvod, pro který by měl být napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[21] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s městským soudem v tom, že stěžovatel ve svém druhém rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, proč konkrétně v případě žalobce považoval další zpracování jeho osobních údajů za nezbytné.

[23] Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.* Podle § 65 odst. 5 téhož zákona policie tyto údaje *vymaže, jakmile jejich zpracovávání není* ***nezbytné*** *pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti*.

[24] Dle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů *spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo* ***pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat***.

[25] V této souvislosti považuje zdejší soud ve shodě s městským soudem za podstatný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019–30, č. 4018/2020 Sb. NSS, ve kterém se zabýval obdobnou otázkou. Dospěl přitom k závěru, že pro další zpracování osobních údajů „*sama osoba pachatele, způsob páchání trestné činnosti, jeho trestní*

minulost a konkrétně zjištěné okolnosti musí podpořit závěr o tom, že opakování trestné činnosti […] *hrozí či je lze očekávat a uchování vzorků DNA či jiných osobních údajů je pro posouzení této hrozící trestné činnosti významné*.“ Tento rozsudek Nejvyšší správní soud následuje i při posuzování jiných obdobných otázek, kdy dospívá k podobným závěrům (viz např. rozsudky ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 As 115/2023–38; ze dne 17. 5. 2022, č. j. 9 As 124/2018–46; ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 241/2019–46; nebo ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 254/2019–49).

[26] Uvedený závěr se vztahuje obecně k oprávněnosti zpracovávání osobních údajů pachatelů trestné činnosti za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. Lze jej proto aplikovat i na nyní projednávanou věc, ačkoli nyní relevantní právní úpravou není již zrušený zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (jako tomu bylo ve věci řešené rozsudkem č. j. 2 As 164/2019–30), ale zákon o zpracování osobních údajů; navíc příslušné ustanovení § 65 odst. 5 zákona o policii prošlo od vydání odkazovaného rozsudku jen drobnou „kosmetickou“ změnou (slovo „*zlikviduje*“ bylo nahrazeno slovem „*vymaže*“).

[27] Stěžovatel odůvodňoval ve svém rozhodnutí další zpracování osobních údajů tím, že jednání, kterého se žalobce dopustil, mívá mnohdy fatální následky; že u tohoto druhu trestné činnosti často dochází k nerespektování pokynů k zastavení vozidla a opouštění místa činu, čímž pachatelé znesnadňují jejich odhalení; a že značná část osob páchající tento druh trestné činnosti spadá do kategorie recidivistů.

[28] Taková tvrzení jsou však zcela obecná a nereflektují konkrétní situaci žalobce. Zdejší soud nevylučuje, že taková tvrzení mohou být výchozím bodem pro stěžovatelovo rozhodování, zda je další zpracování osobních údajů konkrétní osoby nezbytné či nikoliv. Nemohou ovšem představovat jediný důvod pro nevyhovění žádosti o výmaz takových údajů. Vždy je totiž nutné tyto obecné závěry aplikovat na konkrétní situaci osoby, o jejíž osobní údaje se jedná, a ve světle výše odkazované konstantní judikatury tohoto soudu individuálně posoudit, do jaké míry lze právě u ní do budoucna počítat s potřebou údaje využít.

[29] Jediným individualizovaným tvrzením k osobě žalobce v druhém rozhodnutí stěžovatele bylo, že v minulosti spáchal dopravní přestupek, když nerespektoval dopravní značení V1a (podélná čára souvislá), což mělo nasvědčovat žalobcově tendenci nerespektovat právní normy České republiky. Tato skutečnost však – jak správně uvedl městský soud – nemá oporu ve správním spise, jelikož ten neobsahuje žádný dokument, který by potvrzoval, že žalobce takový přestupek skutečně spáchal. K této výtce městského soudu se navíc stěžovatel v kasační stížnosti nevyjadřuje.

[30] Pokud jde o stěžovatelovo odůvodnění délky uschovací lhůty, městský soud v této souvislosti stěžovateli vytknul konkrétní nedostatky odůvodnění jeho druhého rozhodnutí (viz odst. [10] tohoto rozsudku). Stěžovatel proti těmto výtkám městského soudu pouze obecně namítá, že uschovací lhůtu žalobcových údajů podrobně vysvětlil ve vyjádření pro Úřad pro ochranu osobních údajů a také ve svém druhém rozhodnutí. Nijak tedy nerozporuje oprávněnost samotných požadavků městského soudu na odůvodnění jeho rozhodnutí.

[31] Nejvyššímu správnímu soudu proto s ohledem na obecnost stěžovatelovy námitky nezbývá než konstatovat, že odůvodnění druhého rozhodnutí skutečně neobsahuje informace, jejichž absenci stěžovateli městský soud vytýkal. Stěžovatel totiž v druhém rozhodnutí k uschovací lhůtě uvedl pouze to, že byla stanovena do roku 2069 a že se jedná o nejzazší možný termín, po kterém budou žalobcovi údaje automaticky vymazány.

[32] Co se týče stěžovatelem zmíněného vyjádření pro Úřad pro ochranu osobních údajů, to je sice součástí správní spisu, nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí však nelze napravovat prostým odkazem na vyjádření adresované jinému subjektu, tím spíše, pokud tak správní orgán učiní až dodatečně v soudním řízení o přezkumu jeho rozhodnutí. Nadto ani stěžovatelovo vyjádření pro Úřad pro ochranu osobních údajů neobsahuje informace, jejichž absenci městský soud stěžovateli vytýkal.

[33] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy rovněž není dán.

[34] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že shodně jako městský soud nepovažoval za nutné vyčkat na výsledek řízení vedeného u Soudního dvora Evropské unie pod sp. zn. C-57/23, které se týká předběžných otázek předložených usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022–49, neboť ani případné rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie by na nedostatcích odůvodnění druhého rozhodnutí stěžovatele nemohlo nic změnit.

[35] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[36] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení před Nejvyšším správním soudem důvodně vynaložil. Tyto náklady se sestávají z odměny zástupce žalobce, který v řízení učinil jeden právní úkon, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 5 advokátního tarifu, 4 620 Kč. Dále mu náleží 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH (č. l. 36 spisu městského soudu), je tato odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH v sazbě 21 %. Celková výše odměny tedy činí 6 135 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[37] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. listopadu 2025

L. S.

JUDr. Tomáš Rychlý v. r.
předseda senátu